

[Damsgaard.]

Den samme bølge af indkomststigninger har sat sit præg på både det foreliggende finanslovsforslags indtægts- og udgiftsside. Det er i denne forbindelse ganske interessant at lade tankerne gå tilbage til det finanslovsforslag, som den daværende finansminister fremsatte sidste år, og som altså er indeværende års finanslov. De samlede drifts- og anlægsudgifter var i dette forslag sat til 6,6 milliarder kr., som ganske vist inden den endelige vedtagelse var forhøjet til 6,7 milliarder kr. Af den højtærede finansministers oversigt, som vi fik omdelt forleden dag, ser jeg, at han regner med, at det faktiske resultat inden årets udgang vil være knap 7,6 milliarder kr. eller omtrent én milliard kr. større udgifter end forudsat ved finanslovens vedtagelse for 8-9 måneder siden. Man kan jo knap tilbageholde et ønske om, at det finanslovsforslag, vi nu skal til at behandle, må få en bedre skæbne, end dets forgænger fik.

Tilsvarende forudså man ved vedtagelsen af indeværende års finanslov et samlet kasseoverskud på godt 400 mill. kr. Vi har jo nu set, hvordan den højtærede finansminister selv efter vedtagelsen af afgiftsforhøjelserne for nylig regner med, at det endelige resultat bliver et kasseunderskud på omkring de 200 mill. kr.

Det er forståeligt, om det sidste års erfaringer har bragt også regeringen til at dele partiet venstres skepsis over for dens muligheder for at fastholde et statsfinansielt overskud af så betragtelig størrelse. Disse erfaringer har jo samtidig understreget de uheldige virkninger på det offentlige udgifter, som regeringens økonomiske politik har haft derved, at den løsrev statens udgiftsforøgelser fra spørgsmålet om deres dækning.

Det er på sin vis værd at bemærke, at regeringen med det fremsatte finanslovsforslag, som finansministeren udtrykte det, „stiler mod kasse-mæssig balance“. Det er værd at bemærke, når man tænker på den rolle, som en ensidig overbudgetteringspoli-

tik indtil for ganske nylig har spillet, i hvert fald i regeringspartierne tale om at styre konjunktoren — ja, man fik næsten det indtryk, at det var den eneste streng på violinen. Men det skal jeg nu lade ligge, når regeringen har ladet det falde.

Der er imidlertid noget karakteristisk i den måde, hvorpå regeringen er kommet sit budgetoverskud til livs. For det forsvundne budgetoverskud er jo på ingen måde udtryk for, at statens indtægter — og dermed borgernes skatter — er gået nedad, tværtimod. Ser vi på indeværende års skatter, vil vi se, at den højtærede finansminister har anslået dem til at blive 600-700 mill. kr. større end sidste års. Og ser vi på finanslovsforslaget — og dermed på det kommende års skatter — er de anslået til at vokse med yderligere 900 mill. kr. Det er de voksende skatter og de endnu kraftigere voksende offentlige udgifter, der har præget regeringens politik.

Vender jeg mig dernæst til den økonomiske udvikling, som er baggrunden for finanslovsforslaget, er den som nævnt præget af forårets betydelige indkomststigninger: Nu er der vel ingen af os, som er særlig ked af indkomststigninger, så derfor kan den megen tale om de problemer, denne indkomststigning rejser, somme tider lyde lidt mærkelig også for andre end de befolkningsgrupper, der ikke fik del i den.

Men sandheden er jo den, at de større pengeindkomster, som vi bevilgede hinden, gav grundlag for en stigning i forbruget, der gik ud over det, som stigningen i produktion og produktivitet kunne bære. En del af de større indkomster — efter venstres mening ganske vist for lille en del — er blevet sparet op og er dermed gået ud af det farlige pengenes kapløb efter de for få varer, som kan føre til prisstigninger og valutatab.

En anden del er allerede gledet ind i statskassen først og fremmest i kraft af den stigning i forbrugsafgifterne, som ganske automatisk følger voksende indkomster. Denne del var til gengæld for lille efter den